

Arrest

nr. 119 843 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart apatride te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u al uw hele leven staatloos bent.

U verklaart dat u op 16 maart 1960 werd geboren in het dorp Sopotu Nou in de Volksrepubliek Roemenië. U woonde bij uw vader (Russische origine), uw moeder (Roemeense origine) en uw twee zussen.

In 1983 zou u zijn vertrokken uit Roemenië en zou u asiel hebben gevraagd en gekregen in Australië. De Joegoslavische politie zou u echter hebben opgehaald in Australië en gerepatrieerd naar Roemenië. Van 1984 tot 1991 zou opnieuw in Roemenië hebben gewoond.

Van 1991 tot 2001 verbleef u in ex-Joegoslavië en Hongarije. In 2001 werd u vanuit Hongarije gerepatrieerd naar Roemenië.

U vertrok korte tijd later en verbleef in verschillende Europese landen.

In 2002 werd u vanuit Zwitserland gerepatrieerd naar Roemenië.

In 2003 werd u vanuit Joegoslavië gerepatrieerd naar Roemenië.

Daarop vertrok u naar Hongarije.

In 2003 werd u in Hongarije veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor het illegaal overschrijven van de Roemeens-Hongaarse grens. Na afloop van uw gevangenisstraf werd u gerepatrieerd naar Roemenië. In Roemenië werd u opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor dezelfde feiten. U verbleef in de gevangenis van augustus 2003 tot februari 2004.

Na uw vrijlating in vertrok u naar Slowakije.

Vanaf 2004 tot 2013 woonde u in Slowakije.

In die periode reisde u naar verschillende Europese landen om asiel te vragen (o.a. Hongarije, Rusland, Slowakije, Oostenrijk, Italië, Zwitserland, België en Nederland).

U vroeg een eerste maal asiel in België op 8 juli 2002. Op 6 september 2002 ontving u een beslissing 26quater.

U vroeg een tweede maal asiel op 15 maart 2010. Op 7 april 2010 ontving u een beslissing 26quater (transfert Dublin naar Oostenrijk).

U vroeg een derde maal asiel op 7 juli 2011. Op 3 januari 2012 werd uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard (technische weigering Dienst Vreemdelingenzaken).

Op 12 augustus 2013 diende u uw vierde en huidige asielaanvraag in.

B. Motivering

U verklaart dat u niet terug kan keren naar Roemenië.

U zou 'geen identiteit', 'geen adres' en 'geen land' hebben. Gezien u staatloos bent, kan u naar eigen zeggen geen domicilieadres krijgen in Roemenië. Daarom kunt u ook geen aanspraak maken op sociale steun (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS, p. 6-7, 9-10).

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u staatloos zou zijn.

U beweerde meermaals en uitdrukkelijk dat u nooit een bepaalde nationaliteit zou hebben gehad en dat u dus al uw hele leven staatloos zou zijn (DVZ verklaring 4e AA, nr. 6, 34; CGVS vragenlijst, nr. 2, 3; CGVS, p. 3-4, 6, 8).

U verklaarde ook uitdrukkelijk dat u nooit identiteitsdocumenten hebt gehad (DVZ verklaring 3e AA, nr. 21, CGVS vragenlijst, nr. 3.5).

Het Commissariaat-generaal moest echter vaststellen dat u wel degelijk een Roemeens paspoort hebt gehad.

Uit informatie opgestuurd door de Nederlandse Immigratie en Naturalisatiedienst (cf. blauwe map) blijkt dat u bij uw asielaanvraag in Nederland in 2002 een paspoort hebt voorgelegd dat op 7 december 1999 werd uitgereikt door de Roemeense autoriteiten.

Dit paspoort, geldig tot 7 december 2004, vermeldt dat u een Roemeens staatsburger bent (cf. stuk 2).

Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, beweerde u eerst dat het om een vals paspoort ging. Even later gaf u toe dat u in 1999 toch een paspoort hebt verkregen bij de Roemeense politie (CGVS, p. 8).

Deze vaststelling heeft natuurlijk gevolgen voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

Eenzijds moet worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen misleiden door te beweren dat u nooit het Roemeense staatsburgerschap hebt gehad en dat u nooit identiteitsdocumenten zou hebben gehad.

Anderzijds kan op basis van dit vervallen paspoort, dat vermeldt dat u de Roemeense nationaliteit hebt, redelijkerwijs worden geconcludeerd dat u ook momenteel nog steeds Roemeens staatsburger bent. U kon immers geen enkele concrete aanwijzing geven dat u het Roemeense staatsburgerschap inmiddels zou hebben verloren.

Daarenboven legde u ongeloofwaardige verklaringen af over eventuele recentere identiteitsdocumenten in uw bezit.

Toen u werd gevraagd of u ná het verlopen van dit paspoort nog een ander, recenter paspoort hebt gehad, antwoordde u dat u niet meer wist (CGVS, p. 9).

Gezien u uw 'staatloosheid' als belangrijkste asielmotief inroept, kan dit bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd.

U legt ook geen enkel bewijs voor dat u momenteel effectief staatloos zou zijn, integendeel.

Uit enkele van de door u voorlegde documenten (stuk 8 en 9) blijkt dat u in de periode van 1999 tot 2001 bij de rechtbank en de dienst bevolking/paspoorten van de gemeente aanvragen hebt ingediend om afstand te doen van het Roemeense staatsburgerschap. U kreeg telkens het antwoord dat de dienst in kwestie niet bevoegd was om een uitspraak te doen over dergelijke vraag.

Uit de documenten die u hebt voorgelegd (stuk 6 , 8 en 9), blijkt overigens dat u een domicilieadres zou hebben gehad in de gemeente Sopotu Nou.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u het Roemeense staatsburgerschap hebt gehad en dat u niet kunt aantonen dat u dit staatsburgerschap momenteel zou hebben verloren.

Gezien alle andere asielmotieven die u aanhaalt tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal – het feit dat u geen identiteitsdocumenten zou hebben, geen domicilieadres en daarom ook geen sociale steun – het gevolg zouden zijn van uw beweerde staatloosheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan deze problemen.

Wat betreft de andere vervolgingsfeiten/asielmotieven die u aanhaalde tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald de arrestaties in 1983 en 1989 (CGVS vragenlijst, nr. 3.1), moet worden opgemerkt dat u deze asielmotieven niet meer hebt herhaald tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Hoewel u tijdens dit gehoor meermaals werd gevraagd of er behalve uw beweerde staatloosheid en de problemen die daaruit zouden voortvloeien nog andere redenen waren die ervoor zorgen dat u niet kunt terugkeren naar uw land van nationaliteit, maakte u geen melding van andere redenen die een terugkeer naar Roemenië in de weg zouden staan.

Daarenboven lijkt het weinig aannemelijk dat u omwille deze feiten, die zich zouden hebben afgespeeld onder het communistische bewind van Ceausescu, momenteel vervolgd zou worden door de huidige Roemeense autoriteiten.

Voorts, wat betreft uw bewering dat u in 1983 in Australië zou zijn erkend als vluchteling of als staatloze, moet worden opgemerkt dat u hier geen enkel tastbaar bewijs van voorlegt.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen.

U legde een brief voor van de politie het departement Caras-Severin (stuk 6) dd. 25/10/1999. Deze brief vermeldt dat u een klacht zou hebben ingediend omdat een bepaalde politiemann u zou hebben bedreigd. De politie besloot na het voeren van een onderzoek dat deze klacht ongegrond was.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal geen enkele melding hebt gemaakt van concrete problemen met bepaalde politieagenten in Roemenië, waardoor dit incident ook niet als gegronde asielmotief kan worden weerhouden.

Verder legde u een document voor van het Ministerie van Binnenlandse zaken (stuk 10) waaruit blijkt dat u op 17 december 2002 een reisverbod voor 5 jaar werd opgelegd nadat u op 6 december 2002 vanuit Zwitserland terug naar Roemenië werd gerepatriëerd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u toen trouwens niet voor de eerste keer naar Roemenië werd gerepatriëerd (DVZ verklaring, nr. 11).

Vervolgens legde u een uitvoeringsbevel voor van de rechtbank van Oravita dd. 16/05/2003 (stuk 7).

De rechtbank beval uw onmiddellijke aanhouding omdat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden omwille van het illegaal oversteken van de Roemeens-Hongaarse grens.

Het Commissariaat-generaal meent dat u niet kunt aantonen dat deze veroordeling onrechtmatig zou zijn gebeurd of dat u toen disproportioneel zou zijn gestraft.

Er moet immers worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat u toen op illegale wijze de grens met Hongarije was overgestoken (CGVS, p. 7), waarmee u ook u ook het eerder opgelegde reisverbod had genegeerd.

Het door u voorgelegde busticket (stuk 1) kan louter uw reis van Slowakije naar België attesteren. Uw Roemeense paspoort (stuk 2), uw tijdelijke identiteitskaart (stuk 4) en uw aanvragen bij Roemeense overheidsinstanties om afstand te doen van het staatsburgerschap (stuk 9 en 10) attesteren uw identiteit, het feit dat u het Roemeense staatsburgerschap hebt gehad en het feit dat u een domicilieadres had in de gemeente Sopotu Nou.

De brief van de school in de gemeente Sopotu Nou (stuk 5) toont aan dat u tot 2001 hebt gewoond in een pand dat eigendom was van deze school.

Een eerste brief van de gemeente Sopotu Nou dd. 02/12/1998 (stuk 11) vermeldt dat u geen landbouwgrond, geen huis en geen andere eigendommen hebt in de gemeente.

Een tweede brief van de gemeente Sopotu Nou dd. 24/12/2002 (stuk 3) vermeldt dat u niet meer op het grondgebied van de gemeente woont en dat u er ook geen belastingen bent verschuldigd.

Uit deze documenten, die louter vermelden dat op dat moment niet in de betreffende gemeente verbleef en dat u daar ook geen eigendommen hebt, blijkt echter niet dat u zich niet opnieuw in Roemenië zou kunnen vestigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 januari 2014 (zie p. 5) een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker, gezien hij bij zijn asielaanvraag in Nederland in 2002 een Roemeens paspoort uit 1999 heeft voorgelegd en gezien hij niet aantoonde dat hij het Roemeense staatsburgerschap heeft verloren, nog steeds de Roemeense nationaliteit bezit en dus niet staatloos is zoals hij voorhoudt te zijn.

Verzoeker voert aan dat, gezien voormeld paspoort niet meer geldig is, de commissaris-generaal niet met zekerheid kan stellen dat hij nog de Roemeense nationaliteit bezit of dat hij niet staatloos is.

Zijn *“andere asielmotieven”* (zie p. 6), met name de onmogelijkheid tot domiciliëring in Roemenië en de onmogelijkheid tot het ontvangen van sociale steun, worden volgens verzoeker door de commissaris-generaal gewoon aan de kant geschoven omdat hij in 2002 een Roemeens paspoort had, wat indruist tegen de richtlijnen van UNHCR die bepalen dat hem in dergelijke omstandigheden het *“voordeel van de twijfel”* dient te worden gegeven.

Dergelijke handelwijze druist volgens verzoeker in tegen de zorgvuldigheid en schendt de motiveringsverplichting.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 3) ook een schending aan van de artikel 4, § 1 en artikel en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt dat verzoeker niet aantoonde dat zijn veroordeling in 2003 door de (Roemeense) rechtbank tot een gevangenisstraf van zes maanden omwille van het oversteken van de Roemeens-Hongaarse grens, onrechtmatig is of hij disproportioneel werd gestraft, wijst verzoeker op voormeld artikel 4 dat bepaalt dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal *“rekening houdt met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheden dat ij behoort tot een kwetsbare groep”* en op voormeld artikel 27 dat bepaalt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeelt en rekening houdt met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen, met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, én met de vraag of de asielzoeker sedert hij zijn land heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem bij terugkeer zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade.

Wat dit laatste aspect betreft, wijst verzoeker erop dat hij in Roemenië in het jaar 2003 een gevangenisstraf uitzat omdat hij illegaal de Roemeens-Hongaarse grens had overgestoken, zodat het zeer waarschijnlijk is dat, indien zijn asielaanvraag in België zal worden afgewezen, hij zal worden teruggestuurd naar zijn geboorteland waar hij als een recidivist zal worden behandeld en er dus, zoals bepaald in artikel 4, § 1 van voormeld koninklijk besluit, rekening moet worden gehouden met het feit dat hij tot een kwetsbare groep behoort.

Verzoeker stelt dat hij bewijsstukken heeft bijgebracht en zijn volle medewerking leverde aan het onderzoek van zijn asielaanvraag; hij wijst erop dat zijn verklaringen coherent en geloofwaardig zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Hij vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van 16 december 1998 van UNHCR.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de Roemeense nationaliteit niet meer bezit.

De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst een poging deed om de Belgische autoriteiten te misleiden door aanvankelijk te stellen dat hij nooit het Roemeense staatsburgerschap had of een Roemeens identiteitsdocument in bezit heeft gehad.

Verzoeker heeft in 2002 in Nederland een Roemeens paspoort uit 1999 voorgelegd en gaf uiteindelijk tijdens het verhoor op 9 december 2013 op het Commissariaat-generaal ook toe dat hij in 1999 een paspoort heeft verkregen bij de Roemeense politie (zie het verhoorverslag, p. 8)

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat, gezien voormeld paspoort niet meer geldig is, niet met zekerheid kan gesteld worden dat hij niet staatloos is.

De Raad volgt zijn redenering niet.

Verzoeker was in het jaar 2002 in bezit van een Roemeens paspoort.

Hij voert in zijn verzoekschrift (zie p. 3) de enkele bewering aan dat dit paspoort "op dit moment" niet meer geldig is.

Zelfs indien men aanvaardt dat de geldigheidsduur van het "document" verlopen is, betekent dit niet dat, zoals algemeen bekend, het Roemeense rechtssubject aan wie het stuk indertijd werd afgeleverd, zijn staatsburgerschap verliest. In principe geldt het stuk als een bewijs en verlies van het bewijs houdt niet in dat de rechtsgebeurtenis die het stuk aantoonde, teniet gaat.

Vastgesteld wordt dat verzoeker, die nu voorhoudt geen Roemeens staatsburger te zijn, zich ook geen enkele moeite getroostte om, bijvoorbeeld middels een "bewijs van niet staatsburgerschap van Roemenië", zijn staatloosheid voor de Belgische asieldiensten te bewijzen.

De Raad besluit derhalve dat verzoeker de Roemeense nationaliteit bezit.

Bovendien stelt de Raad nog vast dat verzoeker verklaarde niet te weten of hij ná het verlopen van de geldigheidsduur van bedoeld paspoort nog een ander, recenter paspoort heeft gehad (zie het verhoorverslag, p. 9), dat uit door verzoeker voorlegde documenten blijkt dat hij in de periode van 1999 tot 2001 bij de rechtbank en de dienst bevolking/paspoorten van de gemeente aanvragen heeft ingediend om afstand te doen van het Roemeense staatsburgerschap, waarop hij telkens het antwoord kreeg dat de dienst in kwestie niet bevoegd was om een uitspraak te doen over dergelijke vraag, en dat uit de door hem neergelegde documenten tevens blijkt dat verzoeker een domicilieadres zou hebben gehad in de gemeente Sopotu Nou in Roemenië.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat aan de beweringen van verzoeker aangehaald bij het verhoor bij het Commissariaat-generaal, dat het feit dat hij geen identiteitsdocumenten heeft, geen domicilieadres en daarom ook geen werk of sociale steun kan genieten, het gevolg zijn van zijn staatloosheid, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt ook vast dat, wat betreft de andere vervolgingsfeiten/asielmotieven die verzoeker aanhaalde tijdens het gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald de arrestaties in 1983 en 1989 (zie "vragenlijst", nr. 3.1), verzoeker deze motieven niet meer heeft herhaald tijdens het verhoor op 9 december 2013 op het Commissariaat-generaal.

Hoewel hij tijdens dit verhoor meermaals werd gevraagd of er behalve zijn voorgehouden staatloosheid en de problemen die daaruit zouden zijn voortgekomen, nog andere redenen waren die zich verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst, maakte hij geen melding van andere redenen.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoeker omwille deze feiten, die zich zouden hebben afgespeeld ten tijde, zoals algemeen bekend, van het communistische bewind van Ceausescu, momenteel vervolgd zou worden door de huidige Roemeense autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aanduidt tot welke kwetsbare groep hij meent te behoren, noch aannemelijk maakt dat deze groep een kwetsbare groep zou uitmaken.

Wat dit laatste aspect betreft, wijst verzoeker erop dat hij in Roemenië in het jaar 2003 een gevangenisstraf uitzat omdat hij illegaal de Roemeens-Hongaarse grens had overgestoken, zodat het zeer waarschijnlijk is dat indien zijn asielaanvraag in België zal worden afgewezen, hij zal worden teruggestuurd naar zijn geboorteland waar hij als een recidivist zal worden behandeld en dus zoals bepaald in artikel 4, § 1 van voormeld koninklijk besluit, rekening moet worden gehouden met het feit dat hij tot een kwetsbare groep behoort.

Verzoeker toont echter niet aan dat zijn veroordeling in 2003 door de rechtbank tot een gevangenisstraf van zes maanden omwille van het oversteken van de Roemeens-Hongaarse grens, onrechtmatig is of hij disproportioneel werd gestraft.

Voorts, wat betreft verzoekers bewering dat hij in 1983 in Australië zou zijn erkend als vluchteling of als staatloze, moet worden opgemerkt dat hij hier geen enkel tastbaar bewijs van voorlegt.

De voorgelegde documenten op het Commissariaat-generaal, noch de "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" dd. 16 december 1998 van UNHCR, zoals toegevoegd aan zijn verzoekschrift, kunnen bovenstaande beoordeling niet veranderen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht. Bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE